

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

(ВЛАСНИК МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА)

"ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК" излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. ПРЕПЛАТА СЕ ПОЛАЖЕ У НАПРЕД, И ТО НАЈМАЊЕ ЗА ПОЛА ГОДИНЕ, КОД СВИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ ВЛАСТИ, И ИЗНОСИ: 20 ДИНАРА НА ГОДИНУ ЗА ДРЖАВНА И ОПШТИНСКА НАДЛЕШТВА, А ЗА СВЕ ДРУГЕ ПРЕПЛАТНИКЕ У ОПШТЕ 12 ДИНАРА ГОДИШЊЕ. ИНОСТРАНСТВО: ГОДИШЊЕ 24, ПОЛУГОДИШЊЕ 12 ДИНАРА У ЗЛАТУ. ПОЈЕДИНИ БРОЈЕВИ "ПОЛИЦИЈСКОГ ГЛАСНИКА" НЕ ПРОДАЈУ СЕ. РУКОПИСИ СЕ НЕ ВРАЂАЈУ.

СТРУЧНИ ДЕО

ЗАДРУЖНО НАСЛЕДНО ПРАВО

ПО

ГРАЂАНСКОМ ЗАКОНИКУ КРАЉЕВИНЕ СРБИЈЕ

О наследним односима у задрузи морамо говорити, као о неком засебном питању које није обухваћено општом партијом о наслеђу, зато што правила о наслеђивању у инокосним кућама нису потпуно примењена и на наслеђивање у задругама. Стога, да бисмо лакше и прегледније изнели разлике између наслеђивања у првом и наслеђивања у другом случају, ми и хоћемо да о наследним односима у задрузи специјално говоримо.

Ми нећемо овде излагати правила о отварању наслеђа нити правила о условима које треба наследник да испуни па да може наследити. Сва та правила су иста и код задружнога и код инокоснога наслеђивања.¹⁾

И у задрузи, као и у инокосној кући, наслеђе се отвара смрћу *de cuius*-овом, односно његовим оглашењем за умрлог (§. 51. Грађ. Зак.), и у једном и у другом случају наследник мора бити и способан и достојан да наследи.²⁾

Ми ћемо прво говорити о интестатском а затим о тестаменталном односно уговорном наслеђивању у задрузи.

Одељак I.

Интестатско наслеђивање.

Код овога наслеђивања имамо, када је реч о задрузи, једно опште правило, а, затим, изузетке од тога правила.

¹⁾ В., у осталом, о овоме: А. Ђорђевић, *Наследно Право Краљевине Србије. (Објашњење §§. 394. — 530. Грађанског Законика).* Стр. 7. а 33..

²⁾ *Способност* код наслеђивања значи: 1^о, да наследник постоји или да бар буде зачет у тренутку отварања наслеђа, — §§. 43., 51. и 473. Грађ. Зак.; 2^о, да наследник не припада једној држави чији поданици не би код нас могли наследити ни по §-у 47. (законодавни реципроцитет) ни по §-у 423. Грађ. Зак.; 3^о, да *достојност* в. §§. 419. а 421. грађ. Зак.

§. I. *Опште правило.* Оно је изражено у §-у 527. Грађ. Зак. који овако гласи: „У случају наследства и деобе у задрузи, ваља поступити по општем пропису наследства и деобе.“ Ово правило значи, да се, код наслеђивања у задрузи, полази од прописа о наслеђивању у инокосним кућама: у начелу, вели наведени параграф, ниста су правила и за наслеђивање у првом и за наслеђивање у другом случају; у начелу, законодавац је, у погледу наследнога права, изравнао задружне и инокосне куће: оне се разликују са гледиште других правних односа, али у колико се тиче наследно-правних норма, између њих нема, у принципу, разлике.¹⁾

Ми већ знамо, из науке о тумачењу и примени закона, каква је важност извеснога правнога правила: она је таква да се то правило мора применити свуда тамо где од њега законодавац није одступио, а ово одступање треба да је учињено на један изречан начин, *expressis verbis*. По оном интерпретационом начелу да се изузеци морају тумачити у најужем смислу (*Exceptiones sunt strictissimae interpretationis*), не само да се општем правилу мора дати важност увек кадгод му није изузетак учињен, већ и сами прописи који изузетке од њега садрже не смеју се тумачити екстензивно, већ лимитативно, што значи да, ако постоји сумња да ли изврстан случај долази под пропис о општем правилу или под изузетак, има се дати превага општем правилу: сумња се тумачи, дакле, у корист правила, а против изузетка.

Према овоме, ми ћемо рећи да се §. 527. Грађ. Зак. има применити свуда тамо где се од њега одступило није. Ако би било питање да ли на изврстан случај наслеђивања у задрузи ваља применити општа правила о наслеђу или изузетне прописе о наслеђивању у задрузи, онда се мора учинити оно прво не само ако, за примену §. 527., не може бити никаква сумња истакнута, већ и онда

²⁾ У истом смислу је и §. 418. Грађ. Зак., који гласи: „У колико се од ових постављених општих правила у задрузи одступа, опредељено је у глави XV“.

ако би случај био сумњив. Сумњиви случаји долазе под опште правило §-а 527., а не под наређења изузетна.¹⁾

Дакле, код питања о интестатском наслеђивању код задруга, почетна тачка од које ту треба поћи јесте §. 527. Грађ. Зак., то јест правило да и на задруге ваља применити опште прописе о наслеђивању.²⁾ На тај начин, посао наш овде је упрошћен: ми имамо само да извидимо изузетке од тога правила, стим да сви остали случаји, тим изузетцима необухваћени, долазе под опште одредбе које немамо овде да објашњавамо.

§. II. *Изузеци од општега правила у §-у 527. Грађ. Зак. формулисања.*

а^о. §. 528. Грађ. Законика. Да наведемо одмах овај пропис. Он гласи:

¹⁾ Да наведемо у том смислу да се уопште прописи о интестатском наслеђивању имају увек применити, кад год се од њих није одступио: Гојко Никетић, *Грађански Законик Краљевине Србије пројумачен одлукама Одељења и Опште Седиште Касационога Суда*, стр. 334. [„Кад се код задруга на случај смрти кога члана задруге, без нарочитог захтева ког од заосталих задругара (§. 520. Грађ. Зак.), попис имања не чини, нити се расправља питање о наслеђу, те да би услед тога могло бити питање о томе, да ли се ко прима или не наслеђа, то се ни пропис §. 485. Грађ. Зак. не може применити на задругу, пошто се он односи на лица која су у инокостини. — О. о. 24. новембра, 1875. год., Бр. 5304. — О. о. с. 12. фебруара, 1876. год., Бр. 617.“]; стр. 338. („У питању наслеђа, доказивање средства у задрузи лежи на задругару који се на то позива. — О. о. с. 4. октобра, 1886. год., Бр. 2117.“). Дакле, примена општега правила: *Actori incumbit probatio*; Ст. Максимовић, *Нова Збирна*, књига IV., стр. 40. [„Где је смеша имања и задружног труда, онда се у случају распре између таквих лица суди по основима ортаклука — глава XXVII чест друга законика грађанског — (одлука одељења од 4. новембра 1880. године бр. 3378)“]. Дакле, примениће се, према овој одлуци, на тај случај општи прописи о наслеђу у инокосним кућама, пошто овде није случај задруге: они који су били смешали своја имања и заједнички радњи нису били ни крвни сродници, нити сродници грађански, јер уговор о усиновљењу који су они, у овом конкретном случају, били закључили био је у усменој форми, дакле није имао никакве законске вредности. „... Јер он (туžilца), вели Апелациони Суд, у својој пресуди од 19. Новембра 1880. год. бр. 2382., сам признаје да између њега и туженог уговора писаног о усиновљењу нема, онда по §. 137, 143 и 145 грађ. зак. нема ни усиновљења“]. Ст. Максимовић, *op. cit.*, стр. 41.]

²⁾ А. Ђорђевић, *Наследно Право*, I., стр. 128; А. Јовановић, *Историјски развитак српске задруге*, стр. 112..

Сродство у задрузи при наследству има првенство над сродством изван задруге, ма ово било и у ближем степену. И само усвојење достоверним начином и са општим сагласијем задруге учињено, искључава и само сродство по крви изван задруге. Но деца младолетна, ако би за матером из задруге отишла, задржавају своје првенство и изван задруге. Такође и у случају ропства или сужањства или друге подобне нужде и опасности, или службе отачаствене остаје право сродства при наследству и изван задруге невредимо.¹⁾

Главни пропис, у цитираном §-у, јесте први став његов, по коме сродство у задрузи има, код наслеђивања, првенство над сродством изван задруге, ма ово било и у ближем степену. Овим прописом законодавац је, у корист сродника у задрузи, одступио од основнога правила у наследном праву: да ће се заоставштина дати, изван случаја тестамена или уговора на случај смрти, оном лицу које, по сродству, најближе стоји де *сuius*-у, правило чију умесност није потребно овде истичати. Ма како, дакле, да би, у специјалном случају, могло бити корисно по опште интересе да де *сuius*-а не наследи његов најпречи сродник, ипак ће га овај наследити. Отуда, онај који подиже тужбу за наслеђе (*petitio hereditatis*) има само тај један роквизит да утврди: да је он најближи рођак умрломе, и заоставштина му се мора предати. Претпостављамо, наравно, да је то лице и способно и достојно да наследи.

Међутим, као што видесмо, законодавац, код задруге, одступа од тога правила, и заоставштину не предаје оном сроднику који је најближи, већ оном који је са де *сuius*-ом у задружном стању. Од два сродника де *сuius*-а, исте лозе, истога кола и степена, законодавац претпоставља оног који је са умрлим био у задрузи; па шта више, чак и ако би било сродство у задрузи из даље лозе (женске), или из исте лозе али из даљег кола, односно из истога кола али из даљег степена, оно ће имати ипак првенство над ближним ванзадружним сродством.¹⁾

Да видимо сада тачно примену овог изузетка, што, као што ћемо се уверити, није увек лака ствар, и ако, на први поглед, изгледа наведено наређење §-а 528, врло просто и чија примена не би могла подстаћи никакво тешкоће.

Случај у коме ће се то наређење несумњиво применити јесте овај: Де *сuius*, то јест онај о чијем је наслеђивању реч, умро је у задружном стању. Тада ће се искључити сви сродници изван задруге, па ма они били и ближи; њих ће истиснути сродство у задрузи, па ма оно било и даље. Н. пр., била су четири рођена брата, па се један од њих одделио,

а остала тројица продужила и даље за дружини живот. Од ове тројице, умре један, не оставивши потомака: њега ће наследити само она два брата која су са њим била у задрузи, а не и одељени брат, и ако би, да је реч о инокосној кући, и овај брат имао право на наслеђе, по §. 402. Грађ. Зак. Или, да узмемо један пример где ће, по §. 528., чак и даљи сродник искључити ближега из наслеђа: била су, н. пр., у задрузи два рођена брата са два брата од стрица. Један рођени брат иступи из задруге, а други рођени брат у овој остане са она два брата од стрица. Умре рођени брат у задрузи, не оставивши никаквих потомака: њега ће наследити његова браћа од стрица, зато што су то његови задругари, а инокосни брат рођени биће искључен, и ако су браћа од стричева даљи сродници: они су сродници из трећег кола очеве лозе (§. 404. Грађ. Зак.), док је рођени брат сродник из другог кола те лозе (§. 402. Грађ. Зак.).¹⁾

Када при наслеђивању задружни однос има тако велику важност, онда је врло потребно знати да ли, између дотичних лица која хоће да се користе наређењем §. 528. Грађ. Зак., има заиста задружног односа. Ако овога нема, онда се не може ни §. 528. применити, већ ће добити силу и важност опште правило да ближи сродник искључује даљег, односно да сродници исте лозе, истога кола и степена долазе конкурентно на наслеђе.

Отуда, ако се они који претендују на примену, у своју корист, §-а 528. налазе у ортакном односу или у односу обичнога смесништва, они неће имати никакво право на примену изузетка из §. 528., већ ће потпасти под опште правило.²⁾

Тако *Primus* и *Secundus*, који су рођена браћа, налазе се у ортаклуку, било грађанском (§§-и 723. и 758. Грађ. Зак.) било у ортаклуку трговачком (чл. III. Тргов. Зак.), а један брат ради за себе: ако, рецимо, *Primus* умре без потомака и без оца, њега ће наследити конкурентно и *Secundus* и онај брат који није био ортак. Или, да узмемо случај обичнога смесништва. *Primus* је умро у ино-

¹⁾ По §. 528. Грађ. Зак., сродство у задрузи при наслеђу има првенство над сродством ван задруге, ма ово било и у ближем степену. Према томе законском наређењу, кад умре један задругар, оставивши у задрузи још два задругара, преча је у наслеђу имовине његова задруга од унука по кћери, која је још за живота очевог умрла ван задруге, из које је удајом изашла и услед чега њен син, као покојников сродник ван задруге не може искључити задругу из наслеђа, и ако је са покојником у ближем степену сродства; без обзира на §. 529. Грађ. Зак., пошто кћи задругарова која је пре свога оца умрла није овога могла ни наследити. — О. о. 10. марта, 1908. год., Бр. 2433. Гојко Никетић, *op. cit.*, стр. 338.. Видећемо доцније да ли је у овом случају правилно примењен §. 528. Грађ. Зак..

²⁾ Тамо где постоји смешна имања и заједничкога рала, која нису заснована ни на каквом уговору, суди се, у случају спора по Височајшем решењу од 22. маја, 1852. год. Бр. 625. (Зборник VI., стр. 103.), којим је објашњен §. 528. Грађ. Зак. и по глави XXVII истог Законика, ако се и у колико уговор о ортаклуку докаже. — О. о. 4. новембра, 1880. год., Бр. 3376. Гојко Никетић, *op. cit.*, стр. 337. и 338.. Ову смо одлуку навели и напред, по Ст. Максимовићу, *Нова Збирка*, књ. IV., стр. 40..

косном стању, оставивши као наследнице три кћери. Он је оставио још једну кћер, али је она искључена из наслеђа по §. 480. Грађ. Зак. За време док су још сестре биле исподолетне, једна од њих умре без потомака: њу ће наследити конкурентно сестре у смесништву и сестра изван овога.¹⁾

То питање да ли има задруге или не, питање доста тешко у извесним случајевима, ми смо га претресли са довољно опширности раније, тамо где је било говора о условима потребним за постојање задруге, и, разуме се, на њега се овде враћати не можемо. Подсетићемо само на ону тешкоћу односно питања да ли између оца и његових пунолетних синова задруге. Та тешкоћа добија нарочито значаја у овом, раније већ прибеложеном, случају: један од синова оде од оца, док остали остану са овим. Када отац умре, да ли ће њега наследити само синови који су са њим живели до смрти, искључујући, по §. 528. Грађ. Зак., одвојеног сина, или ће га сви синови, па дакле и овај, наследити конкурентно, по §. 396. Грађ. Зак.? Одговор на то питање зависи, најпре, од овога: да ли су отац и синови који су са њим остали до смрти били у задрузи или нису? Јер, ако између њих нема задруге, онда постављено питање не подтиче никакве тешкоће: §. 528. ту се применити неће, што ће рећи да ће умрлог оца наследити сви синови, дакле како они који су са њим у заједници живели до његове смрти тако и онај одвојени син. Међутим, ствар је тешка онда ако се узме да између оца и синова који су са њим до смрти заједно били има задружног односа. Ми смо се раније изјаснили за мишљење, да, у начелу, нома задруге ни између пунолетних синова и оца, и тамо смо навели разлоге за то своје мишљење,²⁾ што

¹⁾ Ово стога што између оних сестара у смесништву није било задруге, баш и да су оне на наслеђеном имању заједнички живеле и радиле, јер, као што смо то већ раније видели, задруге не може бити између мушких и женских, као ни између самних женских. «Задругари су, вели А. Борђевић (*Наследно Право*, I., стр. 126.), само мушка лица и то не само пунолетна (§. 57.) него и малолетна (§. 527.), само ако имају своје делове (квоте) у задружној имовини.» Подсећамо, у осталом, на то да има, ма да су оне ређе, и таквих судских одлука по којима и женска деца могу бити у задружном односу, н. пр. одлука опште седнице Касационога Суда од 1. априла 1884. год., Бр. 1038. («Женско дете саставља задругу»: Ст. Максимовић, *Нова Збирка*, књ. II., 61.). Мисмо судске одлуке које се односе на ово питање навели у већем броју у својој књижици: *Задружно Право по Грађанском Законику Краљевине Србије* (Коментар гл. XV. Другога Дела Грађ. Законика односно §§-а 507. и 529.). I. Прештампано из «Архива за Правне и Друштвене Науке», Београд, 1912., стр. 27. и 28..

²⁾ Тамо смо, такође, навели и судску јуриспруденцију о томе питању. Да наведемо овде још одлуку одељења Касационога Суда од 17. јануара 1877. год., Бр. 103., која гласи: «Снаха не може имати право на издржање и удомљење од свекра по односу задруге између њеног покојног мужа, као сина и свекра, као оца. По § 507. Грађ. Зак., заједничко је стање онде где је смеша заједничког живота и имања свезом сродства утврђена. Где тога нема, ту не постоји задружно стање, нити се тај услов може да замени делом наслеђа кога би њен покојни муж имао у имању туженога, јер је то ток надежно право, а не и фактичко. Дакле, право издржања снахе према свекру не да се изводи из осе-

¹⁾ На против следећа одредба (§. 528) иставља сасвим противно наследно начело, јер признаје сродству у задрузи првенство над сродством ван задруге, ма ово било и у ближем степену»: А. Јовановић, *op. cit.*, стр. 112.; «По §-у 528. и законодавном тумачењу тога §-а од 22. маја, 1852. г., крвно сродство у задрузи при наслеђивању има првенство над оним изван задруге, ма ово било и у ближем степену»: А. Борђевић, *Наследно Право*, стр. 128..

WWW.UNILIB.RS

живљају у послу, а све неприлике, којих сам био сведок, научиле су ме да сам себи прописао правило: како да радим те да моја служба буде сталнија него мојих претходника.

У првој књизи ових мемоара ја сам говорио о Јевреину Кафре, под чију сам команду био стављен кад сам примљен у полицију. Кафре је био тад једини плаћен агент. Чим сам му био придодат он је одмах помишљао како ће да ме се отресе; правио сам се да не видим његову намеру, и док је он спремао да ме упропасте, ја сам смишљао како да изотрам његове планове. Имао сам страшног противника. Кафре је био препреден. Кад сам га ја упознао сматран је као најстарији крадљивац. Почео је још у осмој години а у осамнаестој је тучен на мацке и жигосан на „Старом Тргу“ у Рујану. Његова мати, која је била љубавница чувенога Фламбера, шефа полиције у тој вароши, покушала је тад да га спасе, али, и ако је била најлепша Јеврејка у то време, суд се није смилвао на њене дражи; и ако је била дошла лично није успела да троне Кафреове судије. Кафре је био крив и би протеран. Међутим он није излазио из Француске, и кад букну револуција није оклевао да своју делатност развије у једној разбојничкој дружини у којој је имао име Кај.

Као и већина крадљиваца и Кафре је усавршио своје знање у затворима; био је постао универзалан, а то ће рећи да није било врте ловолука у којој он није важио као мајстор. Тако исто, противно обичају, он није бирао ништа особито; био је човек од *прилике*, њему је све било добро почев од убиства до обичне преваре. Том општом способношћу и разноврсношћу средстава успео је да стекне мали иметак. Имао је, што важи крова над главом, и могао је живети а да не *ради*, али људи његове сорте су подузетни, и ма да је у полицији био доста добро плаћен ипак није престајао да те приходе увећава и недовољним приходима, а то све чинило је те је био у своје кварту (тада квартал Мартен) врло цењен и називали су га капетаном народне гарде.

Кафре је се бојао да га не истиснем са положаја, али мотори лица није био довољно вешт да ту своју бојазан од мене сакрије; ја сам га мотрио и није прошло много на сам видео да он спрема да ме увуче у једну клопку. Правио сам се да то не видим и он је се већ у себи радовао својој победи, али, кад је баш хтео да мене ухвати, сам је упао у своје сопствено мреже, те га ухапсисе на осам месеци.

Чувао сам се добро да Кафре не дозна да сумњам на његово неверство, а и он је своју мржњу према мени крпо тако добро да је изгледало да смо најбољи пријатељи на свету. На такав исти начин живео сам и са још неколико крадљиваца тајних агоната са којима сам се упознао за време затвора. Они су ме сви свесрдно мрзли, јер су били сигурни да ће, и ако смо правили пријатељска лица, извући дебљи крај. Тако, Гупил,

Св. Ђорђе у савати,¹⁾ био је први међу онима који ми досађиваху својом присношћу; стално уз мене он је имао задатак да ме наведе, али ни он није био ни срећнији ни вештији од Кафре-а. Компер, Маниган, Корвет, Бутеј и Лелутр покушавали су такође да ме закаче како, али ме, захваљујући саветима г. Ханриа, нису могли преварити.

Кад је изашао из затвора Кафре не одустајаше од намере да ме осрамоти и договори се са Маниганом и Компером, да ме наведу да будем осуђен, али, зато што је први пут насео, знао сам да ће прибећи сведоцима и зато сам стално био на опрезу. Очекивао сам га, дакле, спреман, и једнога дана кад је у цркви Сен-Ром, због неке верске свечаности било много света, он ми рече да је добио налог да тамо иде са мном. „Повешћу још, рече ми, пријатеље Компера и Манигана, јављено ми је да у Паризу има много страних крадљиваца те ће нам они показати оне које буду познали“. — Поведите кога хоћете, одговорим му и пођемо. Кад смо тамо стигли било је врло много света. Служба је захтевала да не будемо сви заједно на једном месту; Маниган и Кафре иђаху напред. Наједанпут, тамо где су они били, приметим да је светина пригњечила једног старца. Притеран уз један стуб сироти човек не знајаше где му је глава; није викао из обзира према светом месту, али сав његов лик беше узрујан; његова порика беше у нареду, ноге му не додириваху земљу, шешир, за којим је гледао са приметним страхом, одскакиваше са рамена на рамена час удаљавајући се час примичући се, али стално одмицаше. „Господо, молим вас“, биле су једине речи које је изговарао некако тужно; „ја вас молим“, и држећи у једној руци штап са златном дршком а у другој табакери и мараму, он диже руке у вис као да би хтео да се издигне изнад оних што га окружаваху. Разумео сам да су му украли сат, али шта могу да радим? Ја сам далеко од њега, а ако баш и јавим биће доцкан, а после, зар Кафре није сведок и приређивач свега овога? Ако он не каже ништа, без сумње има разлога да ћути. Тутао сам, дакле, да видим шта ће даље бити; и за време од два сата, докле је трајала служба, имао сам прилике да видим пет или шест оваквих удешених пригњечења, у којима сам увек видео и Кафре-а и Манигана. Маниган, који је данас у казненом заводу у Бресту, где издржава дванаест година робије, био је у ово време један од најпрепреденијих лупежа у престоници; он је се одликовао у преручивању новца из туђих џепова у своје; то је за њега био најобичнији посао и вршио га је са невероватном брзином. Овај посао у цркви Сен-Ром није му био баш тако приносан, али ипак, не рачунајући старчев сат, он је придигао две кесе и неколико других ствари мање вредности.

Кад се сврши служба одосмо у једну кафану да ручамо; нимало се није штедело, пило се богато и при крају ручка

они ми поверише оно што се није могло сакрити: поменуше само кесе у којима је нађено сто седамдесет пет франака у звечећем новцу. Кад платише трошак оста сто франака од којих мени на део дадоше двадесет, препоручујући ми, да никоме не казујем. Пошто на новцу нема имена чиј је помислио сам да нема разлога да не примим. Они су били веома радосни што су ме тако *ослободили*, и испразнисмо две флаше бенског вина у част мога почетка: Нису говорили ништа о сату, а ја опет нисам рекао ни речи, да не би изгледало да знам више него што они желе, али сам напрегао и очи и уши и ускоро сам био начисто да је сат код Кафре-а. Ја се тад направим пијан и под изговором да ћу да изађем због нужде зовнем келнера да ми покаже место које ми је требало. Овај ме одведе, и чим сам био сам напишем овакво писмо: „Кафре и Маниган украли су један сат у цркви Сен-Ром. Кроз један сат, ако не промене намеру, они ће проћи преко трга Св. Јован. Кафре носи покрађу“.

Сићем журно и, док су Кафре и његови другови мислили да још вршним нужду, био сам већ на улици и пошљем једног гласника г. Ханриу. Вратим се одмах; моје одсуство није било дуго; кад сам се вратио био сам задуван и црвен као рак. Упиташе ме да ли ми је сад лакше.

— О, дабоме, промрљам ја готово падајући на сто.

— Пази! рече ми Маниган.

— Види он добро, примети Кафре.

— Да није пијан? прихвати Компер, а? али чист ваздух ће га повратити.

Наредише да ми се донесе чаша зашећерене воде... „воде, воде ми дајте“... повичем и сам.

— Ево, држ', то ће ти чинити добро.

— Мислиш?...

Пружим руку и у место да узем чашу ја је преврнем те се разби. Затим онсујем безобразно, пијаначки, и то развесели друштво. Кад ми се учинило да је г. Ханри примио моју поруку и предузео шта треба, ја се станем трезнити.

Враћајући се са задовољством сам приметио да наш пут није променен; ми се доиста упутисмо ка тргу (Св. Јован); ту беше једна стражара. Чим сам издалека приметио војнике да седе пред вратима, у толико сам више веровао да су они ту због моје поруке, а нарочито што сам иза њих видео инспектора Менаже. Кад ми наиђосмо, они нас учтиво ухватише за мишице и позваше нас да уђемо у стражару. Кафре није могао да разуме шта то значи; он је мислио да су војници у заблуди. Помисли да се протествује, али га војници позваше на покорност и ускоро затим морао је дозволити да га претресу. Прво претресосе мене, не нађоше ништа; дође затим ред на Кафре-а, њему беше непријатно; најзад кобни сат нађе се код њега. Кафре је био мало збуњен, али у тренутку кад су га испитивали, а нарочито кад је чуо да комесар каже своје секретару: *миштите, један сат окићен драгим камењем*, он побледе и погледа мене. Да ли је сумњао штогод?

¹⁾ Борба помоћу ноге.

не верујем, јер је био уверен да не знам за крађу сата и био је тако исто сигуран да, чак и да сам дознао за то, нисам га могао одати јер га нисам никако напустио.

Упитан Кафре је рекао да је сат купио; нису му, разуме се, веровали, али како се покрађени није јавио није било могуће осудити га. Затворили су га ипак административно и после дужег бављења у Бисетру, послан је био под надзор у Тур, одакле се доцније вратио у Париз. Умро је 1832. године.

У ово време полиција је тако мало поверења имала у своје агенте, да није било средства коме она није прибегавала да их проба. Једног дана дадоше ми Гупила, који ми предложи нешто необично.

— Ти познајеш добро Франсоа крчмара? рече ми он.

— Познајем; зашто?

— Ако хоћеш да му извадим зуб. (изнудимо новац).

— Како?

— Он већ неколико пута тражи од Управе дозволу да може ноћу држати кафану отворену дуже и увек је био одбијен. Ја сам му додао да једино од тебе зависи хоће ли добити оно што тражи.

— Ти си погрешно, јер ја не могу ништа.

— Ти не можеш ништа: лепа новост! Свакако да ти не можеш ништа, али га ти можеш увек охрабрити надом да ћеш дејствовати да добије дозволу.

— Добро, а шта ће он имати од тога?

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

За одобравање одлука о давању на привремено уживање општинске или сеоске земље није надлежан Државни Савет.

На сеоском збору села Б. државном 14. јуна 1912. год. допесена је одлука да се неколицини сиромашних грађана да на привремено уживање по 1. хектар сеоске земље.

Ову зборску одлуку сељана села Б. општински суд послао је Државном Савету на одобрење у см. прописа тач. 3. чл. 33. закона о општ.

Државни Савет нашао је, да за одобрење ове одлуке није надлежан, пошто овде није у питању отуђење сеоске непокретности, већ само давање исте на привремено уживање. С тога није ни узимао у оцену ову одлуку, него је на основу чл. 25. свога пословника решио: да се предмет врати нерасмотрен као ненадлежно Савету упућен.

Одлука од 9. новембра 1912. г. Бр. 7595.

Одлуке о задужењу појединих општина и села (чл. 33. тач. 7. зак. о општинама), Државни Савет доноси по предлогу Министра Финансија.

Збор сељана М. и Р. општине М. 11. маја 1912. год. донео је одлуку да се оба села могу задужити са 5000 дин. код окружног школског фонда, за грађење нове школске зграде у селу М., па је ту своју одлуку упутио Државном Савету на одобрење у смислу чл. 33. тач. 7. закона о општинама.

Како се ове одлуке о задужењу по чл. 14. закона о окружним, средским и општинским буџетима имају да шаљу претходно Министру Финансија на оцену, који чини предлог Државном Савету за њихово одобрење, а у овом случају није тако учињено већ је одлука непосредно послата Државном Савету, то је Државни Савет није ни узимао у оцену, већ је вратио цео предмет општин. суду те да се за одобрење ове зборске одлуке о задужењу обрати Министру Финансија.

Одлука од 9. новембра 1912. године Бр. 7544.

К. И. Б.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Раде Животић, пекарски момак, побегоа је 10 овог месеца из средског притвора у Арањеловцу, у коме је био због две опасне крађе. Родом је из Браничева, стар 27 год., средњег раста, сувоњав, црномањаст, има мале црне бркове.

Депеша Начелника Среза Јасеничког Округа Крагујевачког Бр. 24572.

Драгомир — Драгољуб Ђурковић, родом из Тоболца у срезу трстеничком, одговара код средске власти у Алексинцу за крађу стове. Стар је 36 год., средњег раста, сув, на десну ногу нарамљује.

Депеша Начелника Среза Алексиначког Бр. 20007.

Велисав Милосављевић, економ, из Милошева у срезу левачком, окривљен је за протурање лажног новца

Акт Кварта Врмачког Бр. 15290.

Вићентије Весовић, папудија, из Београда, одговара за крађу државних ствари.

Акт Главне Београдске Војне Станице Бр. 4001.

Карло Кинрајх, столарски радник, чију слику износимо, окривљен је за убиство. Стар је око 50 год., средњег раста, просед, плавих очију, великих црних бркова, округла

Карло Кинрајх

пуна лица. За његово хватање обећана је награда од 500 крона.

Акт Управе града Београда Бр. 39680.

КЊИЖЕВНИ ОГЛАС

Књига:

„ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА“

готова је, и може се добити у свима београдским књижарама и код експедитора Полицијског Гласника.

Цена је 8 динара.

Претплатницима послаће се на доплату кад пошљу своје тачне адресе и јаве пошту, преко које треба послати књигу.

Лица и општине, које су положили претплату средским властима, могу накнадно положити код истих по 3 динара и чим новац буде примљен, послаће се књига.

Димитрије С. Калаџић
окожни начелник.